

at foreligge hos os, at en Enkeltmand saaledes kunde bevirke en hel Forandring af Nævningernes Kendelse. Jeg ved ikke, om det er en saa stor Trøst, at Spørgsmaalet om Skyld eller Ikke-Skyld, f. Eks. i Mord- eller lignende Sager, skal kunne afgøres af en Majoritet paa 8 af 12. Jeg sætter det Tilfælde, at 8 stemme for, at Manden har begaaet Mordet, og 4 stemme imod, er Sagen da egentlig oplyst paa en saadan Maade, at der kan fældes Dom? Det forekommer mig derfor, at den Vej, vi nu skulle til at gaa, ikke er synderlig mere betryggende. Maa jeg, siden vi ere ved Nævningerne, sige, at det forekommer mig, den ærede Ordfører ikke kan bebrejde Lovens Modstandere, at man ikke vil se Reformens gode Sider og blandt andet ikke vil tillende Nævningeinstitutionen den store Betydning, den har. Lad os dog være ærlige! Den ærede Ordfører er en næsten lige saa lidt begejstret Tilhænger af Nævningeinstitutionen, som jeg er, og jeg skulde antage, at der er flere Medlemmer af Reformpartiet af dem, der staa den juridiske Verden ret nær, som have samme Opfattelse, at det egentlig er noget Juks, og at hvis man kunde komme bort derfra og f. Eks. over til Meddomsmænd, var vi meget bedre stillede. Skulde dette ikke være den ærede Ordførers egen Mening? Men er det det, forekommer det mig, at netop han ikke er den rette til at bebrejde andre, at de ikke ville anerkende det som et stort Fortrin ved Retsplejereformen, at Nævninger indføres.

Den ærede Minister sluttede sig, saa vidt jeg forstod ham, til de Udtalelser, jeg har fremsat med Hensyn til Antallet af Dommere, nemlig, at hvis vi skulle have 5 Dommere i hver civil Sag, vil det være for faa Dommere, vi faa, medens man maaske kunde hjælpe sig med de 16—17 Dommere, hvis, vel at mærke, kun 3 Dommere skulle medvirke i hver Sag. Jeg ser da ikke, der er andet for, end at vi til tredie Behandling enten faa den Bestemmelse indført, at i hver civil Sag maa der være 3 Dommere i Stedet for 5, saa at Tallet 17 ved Dommerne i hver Landsret kan blive staaende, eller ogsaa, hvis man fastholder den Anskuelse, der f. Eks. gøres gældende i Landstinget, at der skal være 5 Dommere i hver civil Sag, forøge Antallet med 4 i hver af de to Landsretter. Der synes jo ikke at være Uenighed om, at en af de to Veje maa man gaa.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds nævnedes overfor mig som

Højres Repræsentant Udtrykket „reaktionær“. Det er saa let at bruge den Slags Udtryk, men i Virkeligheden sige de ikke noget. Naar det ærede Medlem ved — og han ved det jo —, at jeg meget gerne og hellere end at indføre Nævninger gik med til den Adskillelse mellem Administrationen og Domsmagten, som han ønsker, idet jeg anser det for at være af langt større Betydning, i mange Tilfælde maaske ikke praktisk — deri har den ærede Ordfører utvivlsomt Ret —, men rent teoretisk som Grundlag for en Retsreform, saa er det ærede Medlem ikke berettiget til paa det Punkt at kalde mig for reaktionær. I Spørgsmaalet om Nævningeinstitutionen er jeg kun reaktionær, for saa vidt jeg forudsiger det ærede Medlem den Reaktion, som vil komme imod Nævningerne. Den vil komme. Man siger undertiden til Fordel for Nævningerne, at de frikende maaske lettere. Det er slet ikke givet, som Forholdene og Paavirkningerne ere i dette Land. Men desuden kan man ikke anlægge den Betragtning, at det er værre, at en uskyldig dømmes, end at 10 skyldige gaa fri. Det er saadan en Sætning, der intet betyder, fordi man sammenstiller to Ting, der i Virkeligheden ikke have noget som helst med hinanden at gøre. Det er uhyre sørgeligt, om en uskyldig skulde blive dømt, men det er sandelig galt i mange Maader og kan ogsaa medføre Sorg, om en skyldig, endsiges 10 skyldige, bliver frikendt. De to Ting kunne i Virkeligheden ikke sammenstilles. For saa vidt Nævningerne skulle komme ind paa den Bane at frikende i mange Tilfælde, hvor de skulde dømme, vil der rejse sig en Reaktion mod dette Princip Gennemførelse, ligesom der ogsaa tidligere, hvor man har lidt under visse Voldshandlinger, har rejst sig en Bevægelse til Fordel for, at Landets fredelige Borgere skulde have en større Beskyttelse derved, at de i saadanne Voldshandlinger skyldige blev straffede paa eftertrykkelig Maade.

Alfred Christensen: Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) gør sig skyldig i en tilgivelig Fejltagelse, naar han tror, at det er mig, der har stemplet ham som reaktionær. Jeg talte om Reaktion uden at have nævnt, ja, endog uden i første Række at have tænkt paa det ærede Medlem. Men saa var der det heldige Tilfælde, at det ærede Medlem selv sprang op og pegede paa sit ædle Bryst, og jeg fandt, at det var ganske træffende.